

OP REIS IN'T SPOOKJESLAND

DOOR

CHRISTIE CALLENFELS.

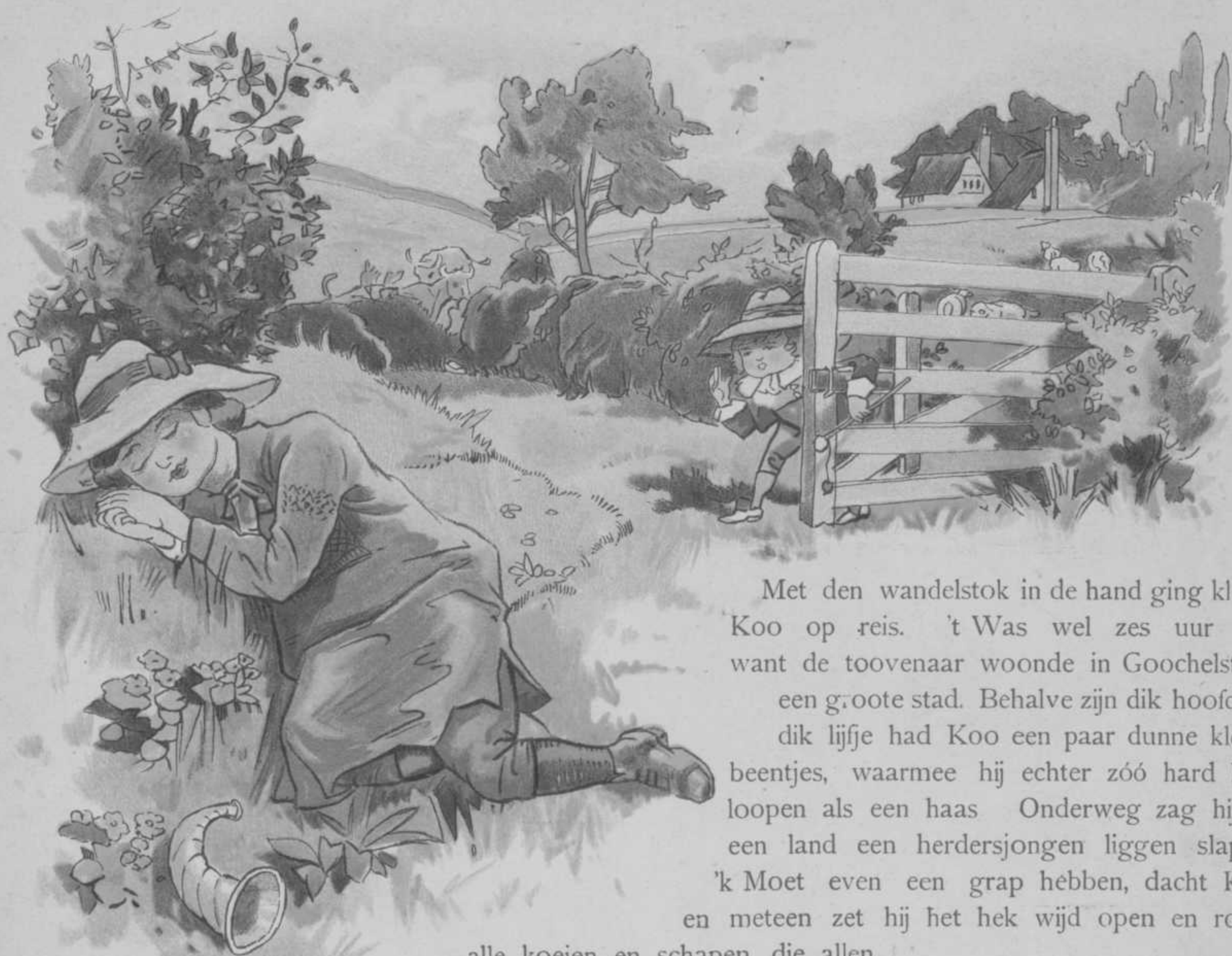
ALKMAAR
P. KLUITMAN

Kleine Koo was de zoon van een edelman. Hij heette Jacobus, maar hij had zóó'n dik hoofd en zóó'n dik lijfje, dat de jongens hem doorgaans „kleine Dikkie” noemden. 't Was een vroolijk ventje. Grappen maken en de kinderen eens te plagen, dat was zijn lust en zijn leven. Tot groot verdriet van zijne Ouders wilde Koo echter niet leeren. Eens op een mooien zomerdag zat hij bovenop een muur. Hij bedacht zich, wat hij worden zou. „Ik wil toovenaar worden” riep hij uit, blijde dat hij iets wist. Ja, tooveren wil ik leeren; leeren, dat men zoo maar geld uit een hoed kan tooveren en dat men de menschen kan beet nemen, dat vind ik heerlijk. Wip, sprong hij van den muur, nam zijn wandelstok en wilde naar den toovenaar reizen om te vragen of hij hem dat kunstje wilde leeren.

Wacht, mijn schaapje neem ik mee op reis. Hij zette het diertje een hoed op en bond het zakken met eetwaren op den rug. Toen het schaap zoo voor hem stond, begon Koo te lachen „neen beestje”, „ga maar weer naar huis, de toovenaar zou maar lachen als hij je zag.” 't Arme schaapje ging bedroefd terug.

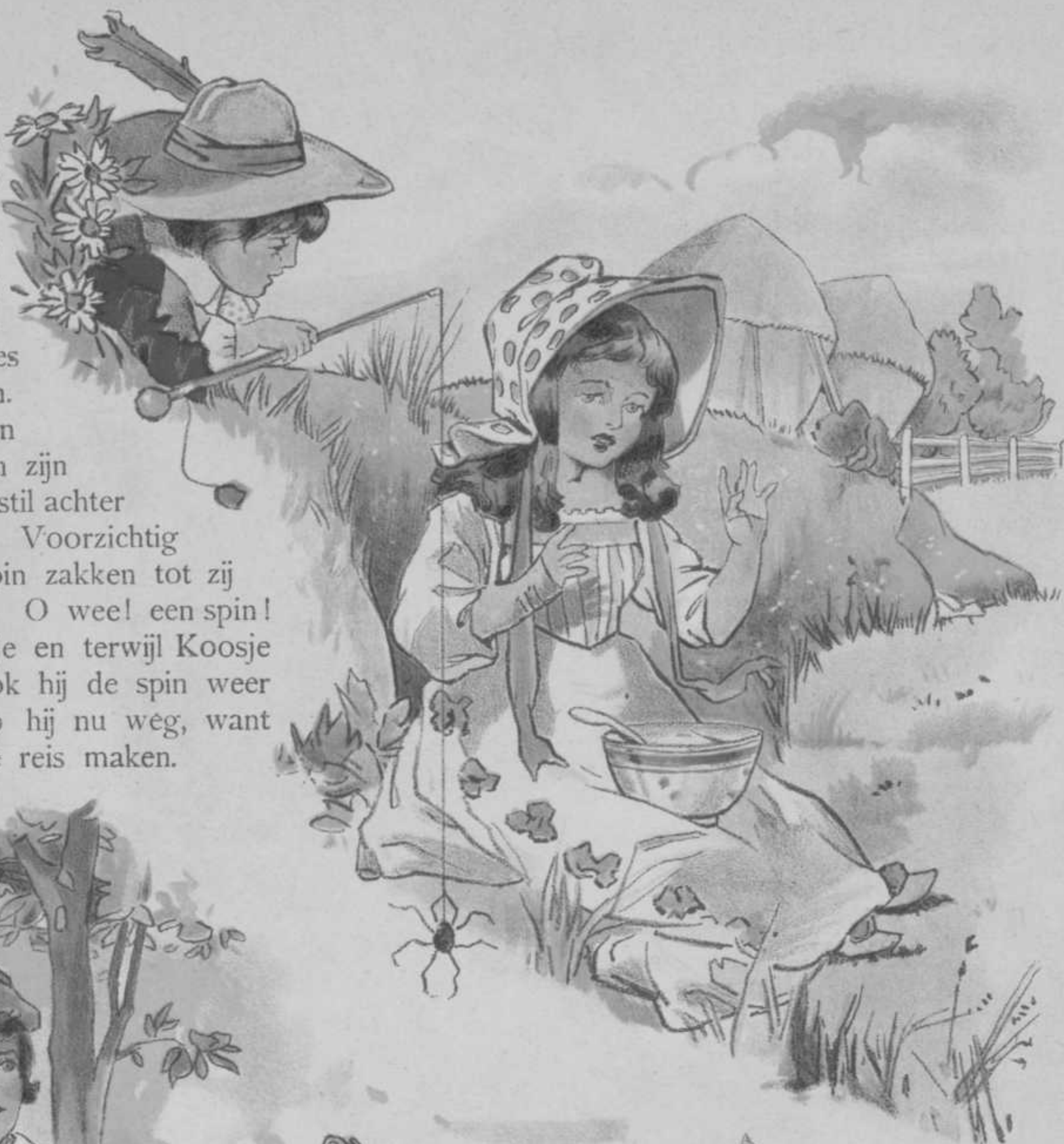
Met den wandelstok in de hand ging kleine Koo op reis. 't Was wel zes uur ver, want de toovenaar woonde in Goochelstein, een groote stad. Behalve zijn dik hoofd en dik lijfje had Koo een paar dunne kleine beentjes, waarmee hij echter zóó hard kon loopen als een haas. Onderweg zag hij in een land een herdersjongen liggen slapen. 'k Moet even een grap hebben, dacht Koo en meteen zet hij het hek wijd open en roept

alle koeien en schapen, die allen naar hem toe kwamen. Nu joeg hij ze den weg op. Juist zou het laatste schaap ook het hek uitgaan,

toen de herdersjongen wakker werd. O, wat schrikte hij, alle dieren liepen op den weg! Wie heeft dat gedaan? In de verte ziet hij een klein zonderling jongetje loopen. Hij zal zeker het hek hebben opengezet en meteen loopt de herdersjongen zóó hard als hij kon Koo achterna. Maar de dunne spillebeentjes van Koo liepen zóó hard, dat de herdersknaap hem onmogelijk kon krijgen. 'k Zal je je guitenstreek betaald zetten! schreeuwde hij hem na. Daarna zorgde hij gauw, dat alle dieren weer in 't land kwamen.

Wel een uur had Koo geloopt, toen hij een aardig meisje in 't gras zag zitten. Zij was bezig een lekker maaltje soep op te eten. Toevallig zag Koo een groote spin in het gras loopen. Eventjes moet ik dat meisje plagen. Hij bond de spin aan een touw en het touw aan zijn wandelstok en gaat heel stil achter een grasheuveltje zitten. Voorzichtig laat hij nu die groote spin zakken tot zij vlak bij het meisje was. O weel een spin! een spin! gilde het meisje en terwijl Koosje schaterde van lachen, trok hij de spin weer naar boven. Hard liep hij nu weg, want hij moest nog een lange reis maken.

Een jongen die op den weg hoepelde bleef even staan en zag Koo na. Nooit had hij nog zoo'n klein jongetje gezien, dat zóó hard kon loopen. Waar zou dat ventje toch heengaan? vroeg hij zichzelf af.

Karel en Leentje waren naar den put geweest om voor Moeder water te halen. Ze wisten niet dat de kleine Koo achter hen liep. Nauwelijks zag onze grappenmaker hen of hij bedacht zich niet lang, nam een aanloopje en één, twee drie, daar sprong hij op den rand van den emmer, zoodat deze op den grond tuimelde en Karel en Leentje van schrik bijna in den plas vielen.

Dikkie, vlug als hij was, liep nu tot achter een boschje. Ondeugende spillebeen! riepen nu Karel en Leentje, we zullen het aan je vader en moeder zeggen! En de plaagzieke Dikkie riep van achter het boschje: „sloop uit!” „krijg me maar als ge kunt”!

Zie zoo, dat grapje heb ik er weer goed afgebracht, dacht Dikkie, maar nu moet ik mij haasten als ik vóór donker nog in Goochelstein wil zijn. Maar — luistert hij goed, — dan hoort hij muziek en jawel, toen hij een bocht van den weg insloeg, ziet hij daar vlak bij een huisje een jongen staan, die op de fluit speelt. Die verleiding was hem te groot.

Dadelijk begon hij te dansen. De jongen speelde ter eere van zijn zusje, dat jarig was en die vriendinnetjes op visite had. De kinderen gingen voor het raam staan kijken naar Koo, die dansende en springende zong: „Kijk hier is de kleine Koo te zien”. Zoodra het liedje uit was werd Dikkie binnengeroepen. Hij moest tusschen de meisjes zitten en kreeg een lekker kopje melk en een groot stuk koek. Of hem dat lekker smaakte! Dikkie had van al dat loopen honger gekregen. Niet lang kon de pret duren. Hij bedankte de kinderen en zette de reis weder voort.

Toen onze Koo vertrokken was hadden de meisjes het druk. Zij moesten de kopjes en bordjes gaan afwasschen. Karel moest ook helpen, hij kon water gaan halen. Ze waren met hun drietjes steeds in druk gesprek over dat aardige dikke jongetje. Weet je wat hij mij vertelde? vroeg Meta. Hij zei, dat hij op reis was naar een toovenaar. Hij wilde leeren tooveren, dan kon hij in eens rijk worden en behoefde hij niet te leeren. Hij toovenaar worden, zei Frans, zoo'n klein ventje, ik ben nieuwsgierig of dát zal gebeuren.

„Hé, wat is dat?” zei Koo, toen hij van een aardig huisje de deur zag openstaan. „Zeg meisje”, wilt ge mij den weg eens wijzen naar Goochelstein”, vroeg hij, Foei wat schrikte het meisje, toen ze daar opeens zoo'n grappig jongetje aan de deur zag staan. Loop maar recht uit, dan komt ge aan een wegwijzer, daar kunt ge wel op zien,

welken kant ge uit moet, riep zij. Koo liep weg en jawel daar zag hij de wegwijzer. Gelukkig kon hij een beetje lezen. Hij las Ravenberg 2 uur; Slangenburgh 1½ uur;

Goochelstein 1 uur. Hoezee, dacht hij nog een uurtje en dan ben ik er eindelijk. Onderweg begon hij een deuntje te zingen. Misschien daardoor was hij een zijweg ingeslagen en kwam hij in een groot bosch terecht.

Wat schrikte de kleine Koo toen hij voor dat groote bosch stond. Hij moest er toch maar door; misschien kwam hij wel iemand tegen, die hem den weg kon wijzen. Erg op zijn gemak was hij niet. Zijn broertjes en zusjes hadden hem wel eens verteld, dat er in het bosch leeuwen en tijgers waren. Wat moest hij beginnen als hij zoo'n verscheurend dier tegenkwam? In één hap hadden ze hem opgegeten. Angstig liep hij voort, doch zie, er kwam in de verte een meisje aan. Dikkie stapte op haar af en omdat het meisje een rood kapje en rood manteltje aan had, vroeg hij, „ben je soms Roodkapje?” Ja, antwoordde het kind en ik ben op weg naar Grootmoeder om wafeltjes aan haar te brengen, want zij is ziek. „Ben je dan den wolf ook tegen gekomen?” vroeg Koo. „Ja”, zeide het meisje, „hij zei mij vriendelijk goeden dag en is toen weggelopen.” Nu durfde Dikkie niet verder alleen door het bosch. „Ach”, vroeg hij vriendelijk, „ik ben verdwaald, ik moet naar Goochelstein waar de toovenaar woont.” „Wilt ge wel zoo goed zijn om mij op den goeden weg te brengen?” Dadelijk was het meisje bereid om hem te helpen. Ze liepen samen door het struikgewas en eindelijk lag den grooten weg vóór hen. Wat was Dikkie blij, hier zou de wolf niet komen; in de verte zag hij den toren van Goochelstein.

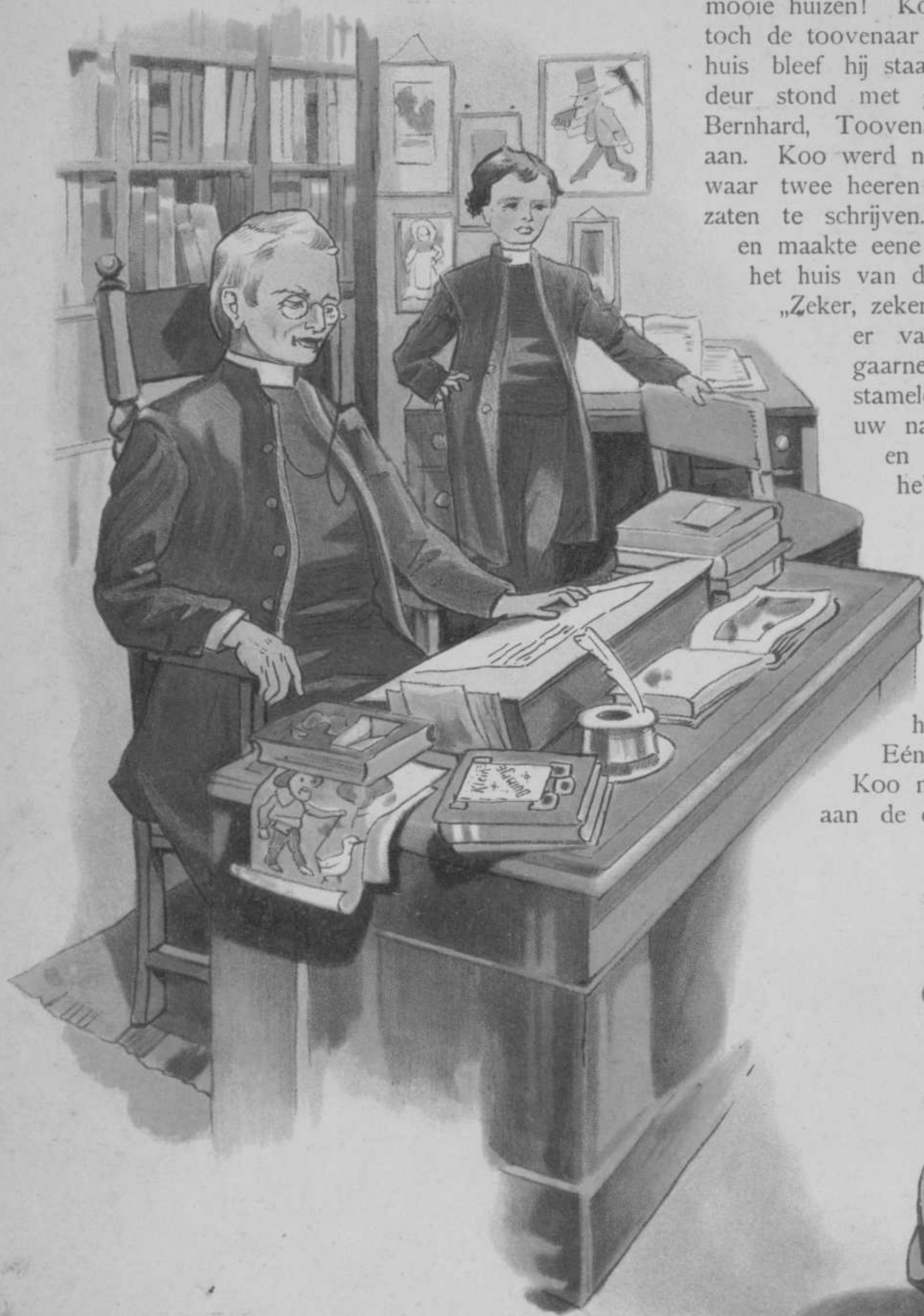
Wat was het een groote stad en wat mooie huizen! Koo ging nu zoeken waar toch de toovenaar woonde. Voor een groot huis bleef hij staan; want boven de voordeur stond met groote letters: „Mijnheer Bernhard, Toovenaar.” Dáár schelde hij aan. Koo werd nu gelaten in een kantoor, waar twee heeren achter groote lessenaars zaten te schrijven. Hij nam zijn hoed af en maakte eene buiging. „Ben ik hier in het huis van den toovenaar”, vroeg hij.

„Zeker, zeker”, zei Mijnheer „en wat is er van uw dienst?” „Ik wilde gaarne den toovenaar spreken”, stamelde Dikkie. „Dan moet ik uw naam en uw leeftijd weten en ook op welke school U hebt geleerd.” Ik heet Jacobus

ik ben 12 jaar, maar op school ben ik heel kort geweest.”

De heeren keken elkaar eens aan en dachten, wil dát ventje toovenaar worden als hij niets heeft geleerd?

Eén van de heeren ging met Koo mee en klopte voor hem aan de deur. „Binnen”, riep een

zware stem. Dikkie deed nu héél voorzichtig de deur open en bleef op den drempel staan. De toovenaar was zóó groot, zóó dik, dat Dikkie wel een muis bij hem geleeleek „Wat komt U doen?” vroeg hij driftig. „Ach, Mijnheer”, antwoordde Koo, „ik wil graag veel geld verdienen”; „ik heb niet veel geleerd en nu wilde ik zoo graag toovenaar worden.” „Wilt U mij die kunst wel leeren?”

Daarop schaterde de toovenaar van lachen. „Zoo'n manneke wil tooveren?” „En dan heeft hij niets geleerd?” „Denkt ge dat toovenaars dom zijn?” „Neen ventje, dat gaat niet, ik zal je een versje voor zeggen en ga dan maar gauw naar je ouders terug;” en nu zei de toovenaar:

Dikkie, Dikkie, Dikkie dik,
 Je kunt niet toov'ren zooals ik.
 Je bent voor toov'ren véél te klein
 Hoe kunt ge toch zoo'n domoor zijn?
 Had toch gedaan naar vaders raad,
 Had maar geleerd; nu is 't te laat.
 't Is treurig nu met U gesteld,
 Ge wordt nooit rijk, ge krijgt geen geld.
 En ieder zingt in stad en land
 De kleine Koo heeft geen verstand.

